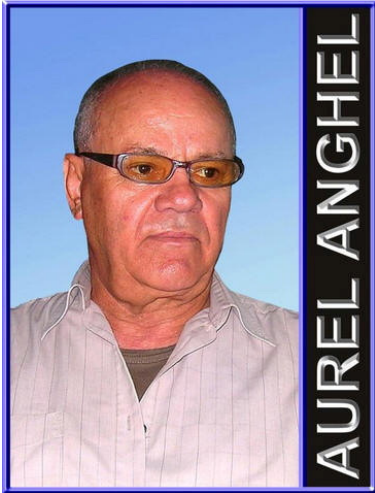


## COMENTARIU LA „CREDINȚĂ ȘI APOCALIPSĂ”



### MOTTO:

Vreau să vă spun tuturor că vă iubesc și  
că-mi pasă de credința în Dumnezeu,....

Autorul acestei cărți pornește cu o mărturisire emoționantă, pe care am așezat-o ca motto al încercării mele de a comenta. Părerea mea este că dezechilibrul și tulburarea lumii de azi vine din indiferență, din această atitudine exprimată în cotidiană axiomă „ce-mi pasă”.

Eminescu încheia Luceafărul cu acea strofă care exprima catastrofala indiferență a omenirii, care o va duce la Apocalipsă:

„Trăind în cercul vostru strâmt/Norocul vă petrece, /  
Ci eu în lumea mea mă simt / Nemuritor și rece”.

Omul de azi, copleșit de griji personale și uluit de ce se întâmplă în jurul său sub semnul „democrației originale”, uită de sine, de faptul că este o ființă a lui Dumnezeu și trebuie să-și desăvârșească existența în iubire, în cea mai adevărată iubire...iubirea de Dumnezeu.

Este de apreciat și lăudabilă în stricto sensu atitudinea unui inginer de profesie față de realitatea omului contemporan, care trebuie să știe, să afle și să devină conștient de sine, să împlinească una din îndatoririle fundamentale „să creadă și să-i aducă aprapoe de el” și pe alții, în cazul nostru pe cei care vor citi această carte, printr-un efort remarcabil de usurare spre înțelegere a textului sacru.

### **SINAXAR** **SFÂNTUL VASILE CEL MARE**

El, mai presus de toate strunea retorică,  
Avea amprenta noimei și gânduri fabrica.  
În anul nou clipește... cerul... de trei ori,  
Creind un curcubeu peste sărbători.

Din străbuni se spune că Vasile cel Mare  
Avea spre Zeul Bachus cam multă aplecare,  
Iar lumea şuguieste cu câte o cântare:  
„Sfântul Vasile cel Mare şade pe butoi călare,

Iar cei patru zeci de sfinţi stau cu furtunile-n dinţi,  
Ai ha, iumpai da, iumpaidia n-o lăsaţi!....”  
Aşa-s păcatele lumeşti, glumesc şi despre sfinţi,  
Şi oamenii se cred cumiţi atunci când sunt cinstiţi,

## **SFÂNTUL IOAN BOTEZĂTORUL**

Mulţimea-n Ierusalim şi din toată Iudeea  
I-admira harul divin şi îi sorbea ideea.  
Doamne, al nostru Stăpân, mai ajută România,  
Pentru un statut mai bun, redându-ne armonia!

Cu Iisus şi Duhul Sfânt mai botează-ne odat'  
Sfinţind al ţării pământ şi-l fă-l binecuvântat!

În demersul autorului nu contează aspectul literar, cred că nici nu a urmărit această aspect. Aici este de subliniat atitudinea activă, implicarea sinceră în textul sacru, bucuria lecturii şi transmiterea acestei bucurii celor care vor citi cartea. Credinciosul, convins de credinţă, are datoria să facă apostolate, să spună sau să scrie şi altora că de două mii de ani ortodoxia s-a extins prin faptele celor care au crezut şi au rămas înscrise în text.

Ca autor de scrieri cu caracter creştin, „PSALMII REGELUI DAVID” în rime, după „Biblia de la Bucureşti” de Şerban Cantacuzino, şi a cărţii „COPILE, TE ROAGĂ”, cu cele două Acatiste în versuri, sunt în măsură să apreciez ce efort de voinţă şi credinţă îţi trebuie să te implici şi să scrii asemenea lucrări.

În ultima vreme sunt autori care merg către textele biblice şi religioase şi rezultatele sunt salutare. Se alcătuieşte o bibliografie a mireanului, pe această temă, în care cartea inginerului Mircea Iordache se încadrează cu distincţie. La Editura Mirabilis a apărut în anul 2014 o cuprinzătoare antologie de „*POEȚI ROMÂNI SLĂVIND DUMNEZEIREA*”, îngrijită de o renumită poetă, membră a Uniunii Scriitorilor, Elena Armenescu, din Bucureşti. Pe coperta de gardă autoarea a înscris un Motto : „poruncă nouă dau vouă: iubiţi-vă unii pe alţii, precum v-am iubit Eu .(Ioan 13-34) şi pe coperta exterioară o emoţionantă „Laudă de Nichifor Crainic”: Tu cel ce te ascunzi în eterna-ţi amiază/Şi lumea o spânzuri în haos de o rază,/metanie ,Ție, părinte!”

În prima parte a antologiei sunt incluși 30 de poeți clasici, începând cu Dosoftei, fiind inclus chiar și Eminescu, iară în partea a doua 22 de poeți contemporani, în ordinea alfabetică. Am lărgit exemplificarea pentru a sublinia un gând. La o eventuală reeditare sau apariție a unei noi antologii, din cartea lui Mircea Iordache, pot fi selectate numeroase fragmente.

Sunt bucuros să scriu că am fost inclus cu o selecție de câteva poeme din cărțile mele, cu un conținut creștin.

Apreciez efortul autorului de a ne reaminti, într-o formă originală, că nu putem sta deoparte în lupta care se duce azi împotriva creștinismului și cum altfel decât citind, înțelegând, deslușind și pentru alții din viețile sfinților. Amintind și rostind rugăciuni vom putea contribui la păstrarea neîntinată a credinței noastre. Cartea mi-a amintit de cuvintele emoționante rostite de tatăl meu, întors pe jos de la Cotul Donului:

„Să-ți pierzi o mână, un picior, să-ți pierzi ochii și auzul, dar să nu-ți pierzi niciodată credința, ...că eu, dacă nu aveam credință și nu mă rugam în fiecare zi...nu aș fi fost azi, aici, cu voi!”

Iată cum, chiar și un om simplu își ia rolul de misionar și de apostol! Cu atât mai importantă este asumarea de către un intelectual-inginer a acestei sacre misiuni.

Sunt bucuros să-l simt aproape pe Mircea Iordache în aceste vremuri când tocmai intelctualii lipsec de la Sfânta Liturghie, duminica, bisericile fiind în continuare pline mai mult cu bătrâne și oameni simpli, săraci și necăjiți...Citesc, în prezent, o carte foarte mare ca dimensiuni „CATEDRA SFÂNTULUI MARE MUCENIC SAVA”, scrisă tot de un inginer, care se spunea la un moment dat: „Pare a se fi produs în ortodoxie o schismă între misiunea sacră și moralitate” vorbind deschis despre abateri, greșeli, lăcomie, păcate din interiorul bisericii prin slujitorii acesteia. Să fie oare aceasta și cauza circumspecției unor intelectuali, față de practica creștină?

Meritul autorului este incontestabil unul didactic de învățătură creștină prin pilde, scurte întâmplări, rugăciuni. Povestirea lor, făcută cu harul povestitorului innăscut, fac ca acestea să fie ușor de citit și de reținut. Am apreciat multe asemenea pilde: Am selectat povestirea cu un copil care întâlnește preotul, pe care îl conduce spre Iadul lui de pe pământ, propria familie....Din cărțile de școală lipsesc aceste povetiri.

Una dintre cele mai ilustrative, o adevărată dezbateră filozofică despre bine și rău, despre existența lui Dumnezeu este acel strălucit dialog al unui student cu profesorul. Aici autorul atinge punctual maxim al dorinței sale...acela de a înțelege esența lucrului în sine, este în fapt o inedită dezbateră între conținutul și forma Cuvântului, căci dacă un cuvânt are conținut și conținutul acela este de la început introdus de Dumnezeu, ne trebuie credință spre a-l desoperi. Când la sfârșitul dezbaterii, află că studentul care reușise prin întrebări logice să-l

Încurce pe profesor, este chiar Albert Einstein, atunci nu rămâne decât să te întrebi: Oare savanții de talia lui Einstein sunt sau nu sunt credincioși, trăiesc cu credința întru Dumnezeu sau fără credință? Răspunsul vine uluitor de limpede: Da. Și, rolul celui care a scris această carte de învățătură capătă lumină, sens și conținut.

Cartea trebuie citită cu atenție și mai ales păstrată la căpătâi.

Lumina de la Dumnezeu, pentru întărirea credinței nu intră pe gem, ea nu îmboldește ochiul. Lumina aceasta se formează încet, prin cunoaștere, iar sporirea cunoașterii se face folosind lumina naturală spre a vedea litere, cuvinte, sintagme, rugăciuni și astfel omul va avea un folos care, de la efortul făcut de autor pentru scrierea cărții și-a asumat o mare răspundere și a dus-o cu puterea sa și ajutorul lui Dumnezeu până în faza publicării, până când tot ce a vrut autorul să arate, vede LUMINA TIPARULUI.

Nu-mi rămâne decât să-l felicit pe autor și să-l susțin cu bună credință ca autor de carte creștină

Prof pensionar Aurel Anghel, scriitor, Buzau,  
membru al Ligii scriitorilor, filala din București

24 august 2015 orele 20